

SALLA HYVÄTTI

PILVIPAIKKA

A hand is holding a smartphone against a dark red background. The phone's screen is lit up and shows a silhouette of a person standing in a bright, hazy environment, possibly a cloud or a foggy landscape. The word "PILVIPAIKKA" is written in white, italicized, sans-serif capital letters across the middle of the screen. The overall mood is mysterious and digital.

Pilvipaikka

Kiitokset

Jos antaisin lukihäiriöni estää, olisi hyvä tarina jäänyt kertomatta.

Erityiset kiitokset rakkaalle aviomiehelleni Karrille, jonka tuki ja juonen pallottelu on ollut korvaamaton apu. Birgitille, joka toit esiin äärettömän hyviä pointteja. Leenalle, Piritalle ja Merville, jotka väsymättä korjailitte puuttuvia pilkkuja ja yhdyssanoja oikeaan suuntaan. Unohtamatta todellakaan huikeaa hammaslääkäriäni Marjuttia, jonka hellässä käsittelyssä tämän kirjan juoni sai aikanaan alkunsa.

Lopuksi haluan vielä todeta sekä tarinan että sen henkilöiden olevan täysin kuvitteellisia. Toivottavasti viihdytte tarinan parissa.

.

Jyväskylässä 28.6.2025

Salla Hyvätti

Salla Hyvätti

Pilvipaikka

© 2025 Salla Hyvätti

Kannen suunnittelu: Salla Hyvätti

Sisuksen taitto: Salla Hyvätti

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9721-1

Prologi

Nainen heräsi säpsähtäen. Takahammasta vihlaisti ilkeästi. Pakotus tuntui leukaluussa asti. Nainen kaivoi unisena yöpöytänsä laatikkoa löytääkseen lääkettä kipuun. Pian hän löysikin irrallisen Buranan ja nielaisi sen. Tämän jälkeen hän nousi vaivalloisesti ylös vuoteestaan ja toivoi lääkkeen helpottavan vasteen alkavan pian.

Vielä aamupalankaan jälkeen lääke ei ollut suonut naiselle merkittävää helpotusta. Vihlovana sykkivä kipu vain voimistui voimistumistaan. Hän mietti hetken mihin soittaisi. Valitsisiko julkisen vai yksityisen hammasklinikan särkyajanvarauksen? Yksityisellä käyminen olisi hieman tyyriimpää, mutta vaakakupissa painoi muisto muutaman vuoden takaa. Virheen seurauksena hän oli menettänyt yhden takahampaistaan.

Tuolloin juurihoito oli mennyt täysin pieleen. Takahammasta oli hoidettu ja naiselle kerrottu juurihoidon olevan valmis. Julkinen hammaslääkäri oli katsonut asian korjaantuneen, mutta kyseistä hammasta oli edelleen vihlonut sekä kuuma että kylmä. Jopa saunassa kuuman ilman syvään hengittäminen oli aiheuttanut vihlovaa kipua.

Nainen oli ottanut uudelleen yhteyttä julkiseen hammashoitoon. Heidän mielestään asia oli hoidettu, eikä apuja enää herunut hampaan yhä jatku-neeseen kiukutteluun. Kipu oli kuitenkin haitannut elämää. Naisen oli ollut pakko turvautua yksityiseen hammasklinikkaan.

Suosituksen perusteella hän olikin löytänyt aivan ihanan hammaslääkärin, joka oli ottanut asian omakseen. Epämääräisesti kiukutteleva hammas oli avattu uudelleen syystä. Julkisessa hammashoidossa oli tehty virhe. He olivat väittäneet juurihoidon olleen valmis, mutta hampaaseen oli jätetty väliaikainen paikka. Tämän seurauksena hampaan juuri oli mennyt kokonaisuudessaan poikki. Hampaan pelastaminen oli ollut liian myöhäistä. Se oli täytynyt vetää pois juurineen pävineen. Yksityinen hammaslääkäri oli

kuitenkin lohdutellut, että hyvällä hoidolla asiaa ei jälkeenkään enää huomaisikaan. Loput purukalustosta pysyisi varmasti suussa, kunhan hampaista vain muistaisi jatkossa hoitaa asiaan kuuluvalla hirtillä.

Tapaus oli jättänyt naiselle epäluottamuksen julkista hammashoitoa kohtaan. Siksi nainen päättikin pienen harkinnan jälkeen odottaa yksityisen hammasklinikan avautumista. Hän vilkaisi kelloaan ja totesi klinikan olevan vielä suljettuna. Hän ehtisi hyvin työpaikalleen ennen kuin hän saisi varattua ajan.

Töihin päästyään nainen soitti hammasklinikan numeroon. Päivän akuutit särkyajat olivat jo ehtineet mennä, vaikkei kello vielä näyttänyt edes aamuyhdeksää. Ystävällinen vastaanottovirkailija lupasi kuitenkin tehdä parhaansa, että nainen saisi ajan vielä saman päivän kuluessa.

Nainen oli hieman pettynyt, mutta ymmärsi tilanteen. Hänen olisi vain odotettava helpottavaa aikaa ja yritettävä sinnitellä siihen asti särkylääkityksen voimin.

Hieman ennen puoltapäivää asiat nytkähtivät eteenpäin. Hammasklinikalta saapui odotettua sähköpostia, jossa ehdotettiin aikaa kahdeksi iltapäivällä. Ennen kuin nainen ehti viestiin sen kummemmin reagoida, kilahti sähköpostissa uuden viestin saapumisen merkiksi. Uudessa viestissä tiedusteltiin, olisiko mahdollista muuttaa aika samalle päivälle, mutta kello seitsemäksi illalla.

Nainen vastasi samalta istumalta vaihdon käyvän päinsä paremmin kuin hyvin. Näin hänen ei tarvitsisi lähteä kesken työpäivän. Hän lisäsi vielä viestinsä loppuun tuhansien kiitosten saatelman. Pian sähköpostiin saapui jälleen uusi viesti hammasklinikalta, jossa tällä kertaa kiiteltiin potilasta joustavuudesta ja kuitattiin kello yhdeksäntoista aika varatuksi. Viesti sisälsi myös numerokoodin, jolla klinikan ulko-oven sähköinen lukko aukeaisi.

Nainen hämmästeli hieman järjestelyä, mutta kohautti asialle vain hartioitaan. Kyseessä lieene aivan normaali toimintamalli ylimääräiselle hoitoajalle. Nettisivujen mukaan klinikka sulki ovensa joka ilta kello kuusi, ja tällä keinolla sisäänkäynti rakennukseen olisi helpointa.

Naisen työpäivä oli sujunut hyvin. Hammaslääkäriajan vuoksi hän oli jäänyt tekemään hieman pidemmän päivän, sillä käynti kotona vaivaisen tunnin takia olisi ollut typerää. Puoli seitsemän maissa nainen oli kerännyt tavaransa. Hän oli iloisesti huudellut moikat iltavuoroon jääville työkavereilleen ja lähtenyt tarpomaan kohti hammasklinikkaa.

Nyt nainen käveli verkkaisesti syyskuisen tihkusateen kastelemaa Kaup-pakatua ylöspäin. Samalla hän paineli kämmenellään hellästi vasemman-puoleista ja turvoksissa olevaa poskeaan. Hän oli pukeutunut tummanpu-huvaan Guessin puolipitkään välikausitakkiin, jonka koristeluun kuului useita kultaisia vetoketjuja. Eihän vetoketjujen kulta tietenkään aitoa jalo-metallia ollut, mutta hänen oli ollut pakko saada takki itselleen. Hän oli ra-kastunut siihen ensisilmäyksellä edellisen kevään Barcelonan kaupunkilo-mallaan. Muotiluomus oli ollut todella hintava. Lähihoitajan palkalla ei moiseen olisi ollut varaa, mutta itsensä hemmottelu oli mennyt järjen edelle.

Jalkoihinsa nainen oli vetänyt mustat jokasään nilkkurit. Tätä valintaa hän oli ehtinyt kiitellä jo moneen otteeseen päivän aikana. Vaikka aamu oli ollut aurinkoinen, oli puolen päivän tienoilla alkanut hyytävä tihkusade. Il-tapäivän ulkoilu päiväkodin lasten kanssa olisi ollut painajaista kuivan sään tennareilla.

Sateenvarjoa hän ei kuitenkaan ollut ymmärtänyt ottaa mukaansa. Eihän kaikkeen aina voinut etukäteen varautuaakaan. Joillekin ihmisille oli luon-taista tuijottaa säätiedotuksia, mutta tämä nainen oli aina luottanut enem-män vaistonsa. Hän pukeutui mieluummin ikkunasta näkemänsä perus-teella kuin almanakan tahi alati vaihtelevien sääennustusten mukaisesti.

Jyväskylän keskusta ei ollut enää entisellään. Liikkeitä oli lopetettu, ja osa myymälöistä oli laittanut lapun pysyvästi luukulleen. Keskusta oli hil-jentynyt lähes täysin. Varsinkin sen jälkeen, kun Seppälän kaupunginosaan oli avattu uusi jättimäinen liikekeskus Seppä. Myös muut keskustan ulko-puolella sijaitsevat automarketit vetivät kansaa ostoksille. Niissä tarjottiin ilmaiset pysäköintimahdollisuudet keskustan kalliiden parkkihallien sijaan.

Tilannetta ei myöskään helpottanut kauppakeskukseksi muutettu So-kos. Muutos oli pilannut koko konseptin. Entistä tavaratalomeininkiä ei ol-lut enää saatavilla. Tiloissa toimi riisutun tavaratalon lisäksi lukuisia yksit-täisiä yrityksiä. Perustuotteidenkin hinnat hipoivat pilviä. Ainoastaan ala-kerran Mestarin herkku keittiöineen jatkoi kukoistustaan.

Tokihan Jyväskylän keskustaa oli useammankin tahon toimesta yritetty elvyttää. Parkkitilaa oli lisätty, parkkimaksuja halvennettu ja jopa liiketilo-jen vuokriakin kohtuullistettu. Mitkään toimet eivät kuitenkaan olleet te-honneet keskustan palauttamiseksi entiseen vilkkauteensa.

Ei siis ihme, ettei nainen nytkään juuri kanssakulkijoita keskustan läpi kulkiessaan havainnut. Häntä vastaan tuli vain muutamia kiireisen oloisia ihmisiä, jotka pitkien työpäiviensä jälkeen kipittivät koteihinsa ripein

askelin. Lisäksi pieni nuorisoryhmä oli jähmettynyt Sokoksen katoksen alle pitelemään sadetta. Siinä he mekastivat ja syljeskelivät inhottavia räkäklimppejään kiviselle kadulle muiden ihmisten kiusaksi.

Nainen ei reagoinut muihin liikkujiin sen kummemmin. Hän keskittyi vain laskemaan omia askeliaan samalla, kun toivoi minuuttien kuluvan nopeammin. Pian hammaslääkäri vapauttaisi hänet yhä yltyvästä kivusta.

Nainen kääntyi katukivetyksellä muotoillun kompassin kohdalta Asemakadulle. Hän kulki katua ylöspäin kohti Lyseona tunnettua komeaa rakennusta. Opinahjo ei ollut siinä enää vuosikausiin toiminut, mutta nimitys oli pinttynyt tiiviisti paikallisten mieleen.

Nainen vilkaisi kelloaan ja nopeutti hieman askeltensa rytmiä. Hän ohitti second hand-myyvälän sekä thaimaalaiseen ruokaan erikoistuneen ravintolan.

Yliopistonkadun risteyksessä nainen kääntyi vasemmalle ja jatkoi matkaansa Harjulle päin. Hän sivuutti entisen maistraatin ja muutamat porttikongit. Lopulta hän pysähtyi harmahtavan kerrostalon alaovelle. Ovenpieleen oli ruuvattu metallinen laatta, joka kertoi sisäänkäynnin kuuluvan juuri oikealle hammasklinikalle.

Nainen poimi punaisesta käsilaukustaan Post-it-lapun, jolle oli kirjoittanut saamansa ovikoodin. Hän paineli numerosarjan koodilukkoon, ja kuiskasi hiljaa mielessään:

– Seesam aukene.

Aivan kuin taikasanojen kuuluikin, ne tehosivat. Lukko surahti viipymättä aukenemisen merkiksi. Nainen veti yllättävän raskaan puuoven vaivalloisesti auki. Hän pujahti avoimesta ovesta sisään, pakoon ulkona yhä voimakkaammin rummuttavaa sadetta.

Porraskäytävä oli pimeä ja hieman tunkkaiselta tuoksaltava. Nainen painoi seinään kiinnitetystä valopainikkeesta kerran ja odotti hetken. Kattoon upotetut koristeelliset valaisimet syttyivät hitaasti välkehtien. Pian ne valaisivat sekä portaat että porrastasanteet. Porraskäytävästä ei kuulunut ääniä. Sitä nainen oli osannut odottaakin. Rapussa ei ollut lainkaan asuinhuoneistoja.

Nainen alkoi hieman hidastellen kiivetä kivisiä portaita kolmanteen kerrokseen. Hän piti kiinni kaiteesta, ikään kuin se olisi loiventanut hänen nousevaa jännitystään. Hänen askeleensa kaikuivat kolkosti rappukäytävän seinistä. Ääni lisäsi naisen epämiellyttäväksi kokemaa tunnelmaa, ja hänen ihonsa nousi tahtomattakin kananlihalle. Hän saavutti halutun kerroksen ja

kurkisti lasisista ovista sisään. Hammasklinikan odotusaula ammotti tyhjyyttään. Myös vastaanottotiski oli tyhjillään. Odotusaulaa valaisi aavemaisesti vain yöt läpeensä palavat pienet valot.

Nainen ravisti olkapäitään, aivan kuin poistaakseen hienoisen mieleen hivuttautuneen epäilyksen varjon. Hän painoi messinkistä ovikelloa ja jäi odottamaan vastausta.

Hetken odotuksen jälkeen hän havaitsi, kuinka hoituhuoneisiin kulkevan käytävän päässä avautui ovi. Työasuun sonnustautunut henkilö astui ulos huoneesta. Hahmo vilkutti iloisesti naiselle ja harppoi pitkin askelin päästämään hänet sisään. Oven avautuessa naisen nenään kantautui sairaalamaisen steriili haju.

– Iltaa!

Kirurgin työasua muistuttavaan vihreään kokonaisuuteen pukeutunut hammashoitaja tervehti naista iloisesti.

– Hienoa, että pääsit tulemaan vaikkakin näin ilta-aikaan, hoitaja jatkoi ystävällisesti hymyillen.

Nainen vastasi hoitajan hymyyn ja sanoi:

– Kiitos on minun puolellani.

Epävarmuus alkoi karista naisen harteilta ystävällisen vastaanoton seurauksena.

– Tulehan nyt peremmälle sieltä käytävästä, hammashoitaja kehotti ruppatelemaan sävyyn. – Mennään tuonne käytävän perälle, missä hoituhuoneen ovi onkin jo auki. Hammaslääkärisi lähti käymään hieman asioilla, mutta tulee tuota pikaa takaisin. Saatan sinut huoneeseen ja käyn sen jälkeen vielä hakemassa tuosta varastosta hoidossasi mahdollisesti tarvittavia välineitä valmiiksi. Näin ilta-aikaan, kun ei voi oikein muitakaan juoksuttaa.

He saapuivat hoituhuoneen ovelle. Nainen pysähtyi epäröiden ennen avointa ovea.

– Mene vain sisään ja tee olosi mukavaksi, hammashoitaja kehotti.

Nainen nyökkäsi pienesti ja astui ovesta sisään takkiaan availlen. Hänen mieleensä hiipi pelko. Tunne oli kuin etiäinen jostain tulevasta pahasta. Pelkkä ajatuskin sai hänen kehonsa värähtämään kauttaaltaan. Hän ymmärsi tunteensa olevan täysin älytön, muttei voinut itselleen mitään. Hän muistutti itseään olevansa tutun ja turvallisen hammaslääkärin vastaanotolla, eikä missään painajaisessa.

Nainen pakotti itsensä ryhdistäytymään ja pyyhkäisemään typerät ajatuksensa pois mielestään. Pian pelon tunne korvautuikin pumpulisen lempeällä ajatuksella. Hän saisi piakkoin avun, ja sen myötä leukaperissä pakottava kipukin olisi poissa.

Hän kierrätti katsettaan steriilinoloisessa hoituhuoneessa. Huoneen seinät oli maalattu vitivalkoisiksi. Monien muiden julkisten tilojen tavoin, lattiaan oli käytetty hillityn väristä homogeenista materiaalia. Kaapistojen ja laatikostojen ovet olivat haalean vihreät. Ovesta katsottuna vasemmalle puolelle oli sijoitettu teräksinen naulakko ja julkisiin tiloihin tarkoitettu kääsinojallinen tuoli. Tuolin viereen oli sijoitettu työpiste tietokoneineen.

Ikkunaseinältä löytyi muuhun työskentelyyn tarkoitettu pöytätaso. Sen alapuolella oli rivistö säilytyskaappeja ja laatikostoja. Keskellä huonetta nökötti hailakan sininen hammaspotilaan hoitoon tarkoitettu erikoistuoli. Siihen oli kiinnitetty erillinen hammashoitoyksikkö, johon kuului useita käännettäviä instrumenttitasoja ja -telineitä. Hoitotuolin päälle kaartui erikoisvalmisteinen valaisin.

Nainen ripusti vettä valuvan takkinsa vaatenaulakkoon ja laski käsilaukunsu tuolille. Peremmälle huoneeseen hän ei halunnut mennä ilman lisäohjeita. Hän istahti kääsinojallisen tuolin reunalle odottamaan hammashoitajan paluuta.

Pian käytävältä jo kantautuikin hammashoitajan työkenkien narskahtelevat askeleet. Hoitaja saapui huoneeseen ja puhui samalla kännykkäänsä.

– Aivan... No me sitten aloittelemmekin jo täällä... Voin laittaa puudutteen jo valmiiksi...kyllä, pääset heti aloittamaan, kun saavut... Juu... Kii-tos... Nähdään kotvasen kuluttua... Moi moi!

Hammashoitaja lopetti puhelun ja katsahti pahoitellen potilastaan.

– Hammaslääkäri joutui vielä hetkeksi jäämään apteekkiin, hän kertoi naiselle. – Siellä oli ilmaantunut jotain odottamatonta viivettä. Hän tulee kuitenkin tuota pikaa. Me voimme sillä aikaa aloitella. Pääsemme sitten heti itse asiaan, kun hammaslääkärisi tulee. Niin, ja ehtiihan se puudutekin vaikuttaa paremmin.

Nainen nyökkäsi hieman hermostuneesti, mutta kiipesi hammashoitajan kehotuksesta istumaan kallistettavaan hoitotuoliin. Hänen asetuttua aloilleen hammashoitaja laski hoitotuolin vaakatasoon. Hän ojensi naiselle aurinkolaseja muistuttavat suojalasit ja pyysi naista laittamaan ne silmiensä suojiksi.

Kun naisen silmät oli suojattu, hoitaja käänsi yläpuolella olevan työvalaisimen tuomaan parempaa valaistusta potilaan suuhun. Seuraavaksi hoitaja käänsi instrumenttitarjotinta. Vatsan päälle käännetty tarjotin tuntui naisesta epämiellyttävälle.

– Anteeksi, hoitaja sanoi harmistunut katse silmissään. – Olen tuhannen pahoillani. Minulta jäi puudutusaine lääkehuoneeseen. Minun täytyy hakea se.

Hammashoitaja ei kääntänyt instrumenttitarjotinta takaisin, vaan poistui huoneesta. Vaikka tarjotin ei osunut naiseen, se tuntui kiilaavan hänet täysin paikalleen hoitotuolissa. Hän vilkaisi yläpuolelleen kirkkaasti killittävää valoa ja tunsu jälleen pienen ahdistuksen kouraisun rinnassaan. Kuinka avuton ihminen olikaan tällaisessa tuolissa? Varsinkin, kun kohta suu olisi täynnä tuppoja, sylki-imureita ja muita, mitä iljettävimpiä hammaslääkärin työvälineitä. Pakoon ei pääsisi. Ei ainakaan helposti. Tällaisella hetkellä olisi vain pakko luottaa ammattilaisten tekemiseen.

Nainen pakotti jännittyneet hartiansa alas korvista. Hän yritti rentoutua, muttei onnistunut siinä kovinkaan hyvin. Pelkkä paikan ominaishaju lisäsi lihaksistossa esiintyvää tiedostamatonta jännittyneisyyttä.

Hammashoitaja saapui takaisin huoneeseen ja keskeytti naisen laukalle lähteneet ajatukset. Hammashoitaja istuutui takaisin työtuolilleen ja kyseli rutiininomaisesti tarkentavia kysymyksiä naisen voinnista ja oireista.

Saatuaan vastaukset haluamiinsa kysymyksiin hän pyysi naista avaamaan suunsa. Hän tutki hampaiden pintoja pienen peilin ja terävän instrumenttiinkin avulla. Kipeytynyt hammas löytyi vaivatta.

Nyt nainen tunsu jo pienoista pakokauhua. Hänen katseensa vaelteli ympäri huonetta. Hän halusi paikalle oikean hammaslääkärinsä. Hammashoitaja huomasi naisen eleen ja kehotti ystävällisesti naista rentoutumaan. Syytä jännittämiseen ei olisi.

Hammashoitaja kertoi sopineensa hammaslääkärin kanssa hampaan puuduttamisesta valmiiksi. Näin hammaslääkärin työ määrä vähenisi, ja he kaikki pääsisivät hyvissä ajoin kotiin. Vastaus ei saanut aikaan toivottua lopputulosta. Naisen ilme oli edelleen kauhistunut. Kun hammashoitaja vielä kuuli instrumenttien täyttämästä suusta pienen korahduksen, hän huomasi potilaansa epävarmuuden jatkuneen. Hän naurahti hieman tahattomasti ja alkoi kiireellä selittämään omaa taustaansa.

Hammashoitaja kertoi rauhallisella äänellä olevansa hammaslääketeen kandi ja tekevänsä juuri viimeistä harjoittelujaksoaan. Sen jälkeen hän saisi virallisen hammaslääkärin lupansa.

Nämä sanat vaikuttivat potilaaseen positiivisesti. Naisen katse rauhoitui. Hän avasi uudelleen suutaan isommalle helpottaakseen hammashoitajan työskentelyä.

Hammashoitaja otti tarjottimelta pienen injektioruiskun ja varoitti naista kohta tuntuvasta pienestä nipistyksestä ikenen ja hampaan rajapinnassa. Pian injektioneula läpäisi naisen hampaan sisäpuoleisen ienalueen. Nainen säpsähti hieman.

Hammashoitaja puheli naiselle edelleen rauhoittavasti ja kertoi puuduttavansa vielä hampaan toiseltakin puolelta. Hän vaihtoi vakain käsin injektioruiskun posken puoleiselle ienrajalle ja painoi sen päättäväisesti ikeneeseen. Nainen kavahti jälleen. Hän yritti kuitenkin pysyä liikkumattomana, ettei piikki aiheuttaisi ylimääräistä kipua.

Hammashoitaja veti injektioruiskun pois naisen suusta. Hän kehui naisen reippautta ja kertoi heidän nyt vain odottelevan puudutteen tehoamista ja hammaslääkärin saapumista. Nainen nyökkäsi osoittaakseen sisäistäneensä sanat. Suu täynnä instrumentteja nainen tuijotti katon valkoista pintaa.

Hän kuuli jostain vaimean oven kolahduksen ja ajatteli hammaslääkärin olevan jo tulossa. Pian hän pääsisi kivustaan. Kesken ajatuksen hän tuns karusellimaista huimausta.

Nainen yritti liikuttaa ensin kättään ja seuraavaksi jalkaansa. Mitään ei tapahtunut. Hän tuns olonsa täysin voimattomaksi. Tällaiseltako halvaantuminen tuntui? Silmät näkivät terävästi. Ajatukset juoksivat kirkkaina. Yksikään lihas ei kuitenkaan totellut aivojen raajoille tuottamia käskyjä. Pakokauhu iski naisen tajuntaan kuin tyrmäävä nyrkin isku. Nainen tajusi olevansa täysin hammashoitajansa armoilla. Hän yritti huutaa apua, mutta suun lihaksetkaan eivät totelleet.

Hammashoitaja seurasi vierestä naisen tukalaksi muuttunutta tilannetta. Hammashoitajan olemus ei värähtänytään, kun hän havainnoi naisen hengityksen muuttuvan pinnalliseksi. Hammashoitaja kumartui naisen yläpuolelle ja katsoi tätä suoraan silmiin.

– Onko jokin vialla?

Hammashoitaja hönkäisi naisen kasvoille ivallisen kysymyksen. Sanojen mukana ilmoille levisi epämiellyttävä valkosipulin löyhkä, jolle nainen ei kuitenkaan enää voinut tehdä mitään.

Ensimmäinen luku

Taina Juntunen käänsi pienen punaisen Fiat Puntossa Tiituspohjan lähi-kaupan kulmalta oikealle. Hän ajoi muutaman sata metriä pienempää tietä pitkin alaspäin, jonka jälkeen hän kaarsi autonsa tietä myötäillen loivasti vasemmalle. Hän kääntyi vielä yhdestä risteyksestä vasemmalle ja kurvasi sitten kotitalonsa sorapintaiseen pihaan. Pysähdyttyään hän sammutti autonsa pehmeästi kehräävän moottorin ja vilkaisi vaistomaisesti pihan varjoihin huomaamatta siellä kuitenkaan mitään erityistä.

Pimeys tuntui imevän kaiken valon sisäänsä. Edes kotiovelle johtavalla tiellä palavat katulamput eivät saaneet tienoota valaistuksi kuin pienen piirun verran. Alhaalla roikkuvat pilvet sataa tihuttivat herkeämättä, ja märkä maa lisäsi pimeyden synkkää tuntua entisestään.

Tainan päivä oli venynyt aivan liian pitkäksi jo toisena iltana peräkkäin. Yksityisyrittäjänä hänellä ei kuitenkaan ollut varaa kieltäytyä ansaintamahdollisuuksistaan yhä kiristyvässä kilpailutilanteessa. Töitä oli tehtävä välillä vapaa-ajankin kustannuksella.

Taina oli ryhtynyt yrittäjäksi noin vuosi sitten. Hän oli avannut Laukaan keskustaan pienen kotitekoisiin leivonnaisiin erikoistuneen kahvilan, jonka tuotto riitti juuri ja juuri ylläpitämään hänet kohtuullisella elintasolla. Kahvila oli avoinna arkisin 8–17 ja lauantaisin 10–14, mutta leipominen oli aloitettava aamuisin jo ennen kuutta.

Hän pyöritti kahvilaa lähes yksin. Ainakaan toistaiseksi hänellä ei ollut varaa palkata kokoaikaista työntekijää avukseen. Toki onneakin oli ollut hieman matkassa, kun eräs reipas osa-aikaiseen työhön halukas opiskelijaneitokainen oli ilmaissut halukkuutensa pieneen ansaintamahdollisuuteen. Tanja oli palkannut hänet välittömästi kolmeksi iltapäiväksi viikossa.

Ekstratuntejakin hän tarjosi viikonloppuisin, mikäli opiskelijatar näitä halusi tehdä.

Kesän jälkeen Taina oli kuitenkin saanut kirjanpitäjältään ikävää postia. Pelkkä perinteinen kahvilatoiminta ei ollut vuoden aikana tuottanut toivottua tulosta. Rinnalle oli täytynyt kehitellä uutta toimintaa, mikäli Taina ei haluaisi ajautua konkurssiin.

Kirjanpitäjän vaativasävyinen kehoitus oli ajanut Tainan emännöimään yksityistilaisuuksia normaalin aukioloajan ulkopuolellakin. Tämän kaltaiselle toiminnalle oli kuin olikin löytynyt tilausta Laukaan kylältä, ja Taina saanut myytyä peräti kaksi iltaa viikossa paikallisen yhdistyksen kerhotoiminnalle jatkuvana varauksena.

Myös muiden yksityistilaisuuksien tarjouskyselyjä sateli harvakseltaan. Esimerkiksi syyskuun alussa muutama asunto-osaakeyhtiö oli pitänyt kahvilan tiloissa sääntömääräisiä syyskokouksiaan. Onnistuttuaan täydellisesti kokousten emännöinnissä Tainan maine oli kiirinyt kylillä. Useat Laukaan kirkonkylän talonyhtiöt olivatkin mielellään vuokranneet tilat yhtiökokouksilleen juuri Tainalta. Tarjoiluineen kaikkineen tietenkin. Näin kahvilasta oli jo muodostunut hänelle toinen koti.

Tainan avopuoliso ei kuitenkaan ollut tästä käänteestä lainkaan mielissään. Mies oli kiukutellut kuin pikkulapsi ja uhkaillut Tainan pian joutuvan valitsemaan rakkauden ja työnteon välillä. Toistaiseksi mies ei ollut toteuttanut uhkavaatimustaan.

Tänäänkin Tainalla oli mennyt töissä erityisen myöhään. Erään asunto-osaakeyhtiön kokous oli venähtänyt useiden tuntien mittaiseksi. Kyseisen yhtiön asuinkiinteistö oli ollut varsin iäkäs, ja kokouksen Akilleen kanta-pääksi oli noussut putkiremontin tarpeellisuus. Kiivasta sananvaihtoa oli kestänyt useiden tuntien ajan, kun jokainen kokoukseen kynnelle kykenevä osallistuja oli halunnut ilmaista oman mielipiteensä tästä tunteita herättävästä projektista.

Yleensä Taina ei kuunnellut mitä kokouksissa puhuttiin. Tämän iltainen show oli kuitenkin ollut sen verran kovaäänistä, ettei hän ollut mitenkään voinut välttää kuulemasta ajoittain hyvän maun rajoillakin piipahtanutta keskustelua.

Kahdeksan aikaan hänen mittansa oli alkanut olla jo ääriään myöden täynnä. Paikoillaan junnaava keskustelu oli saanut hänet miettimään

uravalintansa mielekkyyttä laajemminkin. Paikan omistajan auktoriteettiin vedoten hän oli jo ollut valmis julistamaan kokouksen keskeytetyksi, mutta oli onneksi tullut viime hetkellä järkiinsä. Ei hän oikeasti missään nimessä halunnut antaa itsestään kuvaa nipottavana emäntänä ja antamalla aiheita negatiivisiin palautteisiin. Pienellä paikkakunnalla toimiessa maine vaaran tui jo pienestä mitättömänkin tuntuistakin mokasta.

Taina huokaisi väsyneenä syvään, nousi autostaan ja suuntasi kotitalonsa ovelle. Avomies Miro ei ollut jättänyt edes ulkovaloja palamaan. Hieman alle kolmekymppinen pariskunta oli ostanut keltatiilisen 80-luvulla rakennetun omakotitalon Leppäveden Tiituspohjasta edellisenä syksynä. Yhdessä he olivat remontoineet sen lattiasta kattoon ja asettuneet asumaan ensimmäiseen yhteiseen kotiinsa alkukeväästä.

Pariskunnalla meni pääsääntöisesti hyvin, mutta Tainan pitkät päivät ja Miron kolmivuorotyö eivät olleet oikein otollisia pitämään parisuhdetta täydellisessä balanssissa. Viime aikoina pariskunta olikin ajautunut aivan liian usein riitelemään enimmäkseen arjen pyörittämistä koskevista kysymyksistä.

Tänäänkin Miron yövuoro oli alkanut vasta ilta kymmeneltä, mutta yhdeksältä Tainan kännykkä oli piipannut WhatsApp viestin merkiksi. Mies oli laittanut lyhyen selityksistä vapaan viestin: ”En ehtinyt käyttää Nappia. Käytä sinä kun tulet.”

Taina oli lukenut viestin nousevan kiukun vallassa. Viestin aiheuttamat ajatukset olivat olleet tulta ja tappuraa. Hän oli kuitenkin juuri ja juuri saanut hillittyä itsensä ja vastannut vain lyhyesti: Ok!

Viestin keskipisteenä mainittu Nappi oli nuoremparisen yhteinen koira. Hänet oli hankittu edellisenä keväänä yhteisellä päätöksellä. Koira ei ollut kummankaan ikioma. Kaikista kustannuksista ja hoidoista oli sovittu huolehdittavan tasapuolisesti.

Alkuun Miro oli hoitanut omat Nappiin liittyneet velvollisuutensa vastuuntuntoisesti. Vaikka hän oli edelleenkin hyvin kiintynyt koiraan, jäi varsinkin arkena vastuu ulkoilutuksista yleensä yksin Tainan hoidettavaksi. Tainaa tämä käytäntö oli jossain määrin alkanut ärsyttämään enemmänkin. Salaa hän kuitenkin oli erittäin tyytyväinen, että perheellisäystä oli ensin

Syksyisenä iltayönä Jyvässeudun rauha järkkyy, kun koiranulkoiluttaja löytää metsän siimeksestä kuolleen naisen. Hätiin kutsutaan vain kivenheiton päässä asuva vanhempi rikoskonstaapeli Sammalvaara kollegoineen. Tutkimusten edetessä alkaa paljastua yhtäläisyyksiä erääseen avoinna olevaan pahoinpitelyyn. Liittyvätkö jutut toisiinsa? Liikkuuko Jyväskylässä sarjamurhaaja? Pian koko vakavien rikosten yksikkö hämmentyy, kun tapaus alkaa tulla jo liian lähelle omaa ihoa. Voiko edes läheisiinsä enää luottaa?

Pilvipaikka on Salla Hyvätin kolmas dekkari, jota edeltävät teokset Palkanlaskija (2018) ja Autosihtööri (2019) ovat olleet alkulämmittelyä nyt alkavalle vakavien rikosten yksiköstä kertovalle dekkarisarjalle.

BoD

